

**Vyjádření žalobkyně Mgr. Venduly Zahumenské, Ph. D. na základě výzvy Obvodního soudu pro
Prahu 2 ve věci č.j. 46 C 247/2020-153**

Paní Kuchaříková,

myslím si o sobě, že jsem vážně dobrá právnička. Práva jsem zakončila s červeným diplomem a stipendiem za prospěch, dokonce jsem patřila ke dvěma procentům nejlepších dle studijního průměru. Svě stinné stránky to mělo, málo jsem chodila do hospody a většinu času proležela nad učebnicemi. Během studia v rámci Ph. D. programu jsem už měla dvě malé děti, které miluju za všeho nejvíc na světě. Psaní disertace mi ukradlo tolik hodin, které jsem mohla strávit třeba jen tím, že bych se na ně s láskou dívala. Dnes toho lituju, protože málokterý čas byl tak ztracený jako ten, který jsem věnovala právu. V neprávnm státě nemá žádnou hodnotu. Můj táta si vždy přál, abych byla soudkyně. Brrr, při té představě se musím otrást odporem od hlavy až k patě. Ještě bych byla ve společnosti někoho jako jste Vy!

Moc dobře vím, jak jste rozhodovala o diskriminaci astmatiků... Jaké to jen asi je, číst si zpětně svoje odůvodnění s vědomím, že se astmatici (aspoň oni) nakonec domohli výjimky z šikany, které museli nezákonně čelit? Nevím, nejednám zle, a proto nenesu takové následky na svých bedrech. Člověk by tomu skoro nevěřil, že se něco takového vůbec mohlo na českých soudech stát, současně ale víme, kdo odsoudil k smrti Miladu Horákovou. Soudci. Ti v talárech... Takové to s námi právníky je. Jsme holt jen lidi.

Teď ale k věci. Dostala jsem od svého právního zástupce u nás doma v kuchyni jakési cosi – papír podepsaný Vámi. Nejdřív jsem si myslela, že je to nepodařený fórek, ale asi ne – vypadá to, že to myslíte vážně. Chcete po mně, abych další drahocenný čas věnovala tomuto požadavku (čemu se ale divím, když jste Vy autorkou) – cituji i s hrubkami:

Soud vyzývá žalobce, aby ve lhůtě 30 dnů doplnili svou žalobu obsahující toliko povšechná tvrzení o skutková tvrzení konkrétní, individualizovaná ke každému jednotlivému žalobci. Za tímto účelem zejména doplní:

- *vyličení tvrzené podstatné újmy způsobené žalobcům, tj. u každého jednotlivého žalobce je třeba individualizovaně uvést, zda došlo čistě k omezení možnosti se v inkriminované době pohybovat po vlasti, nebo zda v dané době měl ten který z žalobců plánovaně po vlasti cestovat, kdy, kam za jakým účelem, každý z žalobců pak vymezí jak se jej omezení možnosti jeho volného pohybu na území státu osobně dotklo;*
- *pokud žalobci uvádí, že nemohli navštěvovat své přátele a příbuzné, uvede každý konkrétně které přátele a příbuzné nemohl navštívit, jak často je navštěvuje, zda, kdy a v na jakou dobu měl přátele či příbuzné navštívit, či zda svou újmu pojí pouze s nedostatkem možnosti se po vlasti pohybovat a příbuzné a přátele navštěvovat.*

Žalobci doloží důkazy k výše uvedeným doplněným skutečnostem. Listinné důkazy ve lhůtě pro doplnění žaloby předloží. V případě že navrhují výslech svědků či účastnické výpovědi, uvedou řádně vedle jména a příjmení též aktuální adresu, na které se daná osoba nachází, aby byl soud s to předmětné osoby k jednání předvolat.

Dokonce i teď, když to kopíruji, nevěřím vlastním očím, že někdo má drzost podobnou věc napsat. Víte, nevěřím soudům a nevěřím ve spravedlnost, vím, že stejně neuznáte, že mám nárok aspoň na omluvu od politiků, kteří nezákonně omezovali moji svobodu a ničili moje přirozená lidská práva (to je zřejmé

jak z Vašich dřívějších rozhodnutí, tak z toho, že jste vůbec poslala tento „dopis“), takže mne netrápí, co si asi tak budete myslet.

Nebudu Vám dokládat, kdo jsou moji přátelé, jak často navštěvuji rodiče a nebudu Vám sdělovat, kam jsem jela a proč. To sdílím jen se svým mužem a Googlem. Nebudu do věci zatahovat svoji maminku nebo moji milou tchýni (a to myslím vážně), aby musely snad jet do Prahy a svědčit, kdy a jak dlouho jsme u nich v době předcovidí pobývali. Nebudete je předvolávat a nebudete jim pokládat hloupé otázky.

Stejně by to bylo naprosto k ničemu, Vy už rozhodnutá jste a nic, co ty dámy vypoví, Vaše rozhodnutí nezmění. Jezdili jsme k nim prostě a jednoduše tak často, jako obvykle hodné děti k milujícím rodičům jezdí. Každý normální člověk to přece ví. Stejně jako každý normální člověk chápe, jaké asi zhruba mají sociální interakce ti, kdo žijí v centru Brna, vystudovali elitní gymnázium a vysokou a mají dvě školou povinné děti, které chodily do obvyklého množství kroužků. Stýkala jsem se s ostatními jako se obyčejný psychicky zdravý jedinec v naší společnosti s ostatními stýká. Patrně jsem neměla tolik sociálních kontaktů jako extrovert, ale vězte, že na introverta to bylo celkem dobré. Nikdy pro mne nebylo běžné sedět doma a koukat na televizi (ani ji nemám řadu let), v neděli neodpočívám a neležím v posteli jako mrtvola. Prostě a jednoduše žiju jako člověk. To je snad nad slunce jasnější, ne?

Vůbec nechápu, co jste chtěla sdělit větou: „...zda došlo čistě k omezení možnosti se v inkriminované době pohybovat po vlasti...“. Ano, samozřejmě, že především došlo k omezení možnosti pohybovat se po vlasti, všude byli otravní policajti, kteří buzerovali na potkání každého, kdo si dovolil vystrčit nos. To vše na základě nezákonných opatření. Copak to nestačí? Proč mám dokládat kam jsem hodlala jet? Co je Vám vůbec po tom? Chápete, co se vlastně stalo nebo ne? O čem si vlastně dopisujeme? Já svoji újmu nepojím POUZE A PRÁVĚ s nedostatkem možnosti se po vlasti pohybovat a příbuzné a přátele navštěvovat, já ji pojím sakra právě s tímto, protože je to neuvěřitelné, že si stát něco takového vůbec dva roky dovoloval.

Trest odnětí svobody je jeden z nejtěžších trestů, ke kterým se naše společnost uchyluje. Odmítli jsme zcela správně trest smrti, a tak jsme vystavěli vězení, abychom potrestali vrahy, násilníky, lupiče a podvodníky. **Vezmeme jim to, co je pro lidskou bytost nejcennější – svobodu volby.** Jestli jako soudkyně stavíte občany na tutéž pozici, pak je to čistě Váš problém a já už od Vás ani nechci, abyste předstírala, že hájíte spravedlnost a moje práva. Postarám se o sebe a své blízké sama. Tohle všechno jsem Vám ale chtěla říct.

Ještě zvážím, že podám na Vaše nehorázné jednání kárnou stížnost, ale je to podobné, jako když si někdo stěžuje na fušerství lékařů – postižení se nikdy ničeho nedomůžou. Proto raději půjdu a ten čas věnuji svým dětem a slepicím.

Neděkuji.

Vendula Zahumenská